

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Η παράξενη ιστορία των μεθόδων της αμερικανικής ανακρίσεως. Τό «μαγικό φυτό» των Έρυθροδέρμων. Τό σύστημα τού σερπίφμου Έρμπερτ Τσέστερ. Οί έπισημοί δέν λένε ψέμματα! Τό περίφημο σφυγμόμετρο τού Κέλερ. Τό ψυχογαλβανόμετρο τού Σούμμερς. Ο κατάλογος τού Μαρτινέζ "Αντλερ. Μιά παράξενη μέθοδος : «Η ψυχολογία τών χρωματών», κλπ. κλπ.

ΤΟ «Κριλλινγκ», ή περίφημη μέθοδος τήν όποία εφαρμόζουν οι Άμερικανοί γιά τήν άνακρίση τών έγκληματιών, έχει μία πολύ παράξενη Ιστορία. Αρχίζει από τούς... έρυθροδέρμους και καταληγει σήμερα στις πιο άλλοκοτες αποκαλύψεις τών έπιστημόνων και στις πιο περιεργές έπινοήσεις τών διασημοτήτων έγκληματολόγων. Τί έπιζητούν τώρα μέ όλες αυτές τις προσπάθειες να πτύχουν οι Άμερικανοί δικαστικοί και αστυνομικοί; Είνε φανερό: Να ανακαλύψουν τήν άλήθεια. Με άλλα λόγια, να αναγκάσουν τόν ένοχο να προηθ, κι' όταν άκόμη δέν θέλει, σέ πλήρεις αποκαλύψεις.

Αυτές λοιπόν ή προσπάθειες, όπως αναφέραμε, άρχισαν μέ μία πολύ πρωτότυπη συνεργασία μέ τούς έρυθροδέρμους. Ο πρώτος από τούς Άμερικανούς αστυνομικούς, όπως τουλάχιστον αναφέρει ή Ιστορία, ό οποίος βρήκε ένα αποτελεσματικό τρόπο γιά να κάνει τούς ένόχους να λένε τήν άλήθεια, ήταν ό περίφημος σερπίφμος (άστυνομός) τού Ράσβιλ, ό Έρμπερτ Τσέστερ, ένας σατανικός άνθρωπος, ό οποίος είχε μεγάλες φιλίες μέ τόν φύλαρχο τών έρυθροδέρμων τού Κάντρου, έναν μυστηριώδη και αίνιγματικό «εξαλοκπόρωπο», πού ήξερε όλα τά ζοφερά μυστικά τού «επειγιάτ». Τό «επειγιάτ» είνε ένα περίφημο ναρκωτικό, τό όποιον προκαλεί ένα ακατάχατο παραλήρημα: Τό παραλήρημα τής άλήθειας. Έκείνος δηλαδή πού βρίσκεται υπό τήν επίδραση τού «επειγιάτ», δέν μπορεί να κρύψει κανένα μυστικό του!

Ο εύφύστατος λοιπόν Έρμπερτ Τσέστερ, ό σερπίφμος τού Ράσβιλ, κάθε φορά πού θρικόταν μπροστά σ' έναν πεισματοάρη ένοχο (έναν έγκληματία, έναν ληστή, έναν κακοποιό), ό οποίος κρατούσε τό στόμα του κλειστό, κατέφευγε στό φύλαρχο τών έρυθροδέρμων τού Κάντρου και τού ζητούσε λίγο «μαγικό φυτό», δηλαδή λίγο «επειγιάτ». Ο έρυθροδέρμος τότε άρχιζε ένα σαρρό διαπραγματεύσεις, ζητώντας συνήθως διάφορα προνόμια γιά τή φυλή του και τέλος έδινε τό ναρκωτικό στό σερπίφμο τού Ράσβιλ, ό οποίος πότες μ' αυτό τόν ένοχο και τόν έβριχνε έτσι σ' ένα ακατάχατο παραλήρημα, χωρίς όδ όποιον ό Έρμπερτ Τσέστερ έμάθαινε όλα τήν άλήθεια!...

Ένας άλλος όμως άστυνομός, ό όποιος σήμερα είνε παίγνωδος στις Ηνωμένες Πολιτείες, ό συνταγματάρχης τής χωροφυλακής Κάλβιν Γκοντάρ, ύστερ' από καμμία εικοσαριά χρόνια βρήκε τήν έξής έπίσημη σχετική εύφυστάτη μέθοδο: Έτόιμασε έναν κατάλογο από διάφορες οσάιδεις έρωτήσεις και έπτε σ' ένα σοβαρό πρόσωπο ν' απαντήσει σ' αυτές, λέγοντας όλη τήν άλήθεια. «Έπειτα, τού έξήγησε:

—Σέ λίγο θα σου διαβάσω τις ίδιες έρωτήσεις και θέλω να μου άπαντήσεις μέ ψέμματα: Δηλαδή θέλω να μου δώσεις όσο μπορούσε πού ψεύτικες άπαντήσεις.

Πρην όμως κάνει αυτή τή δοκιμή, ό Κάλβιν Γκοντάρ έδωσε στό ίδιο πρόσωπο να καπνίση μία αρκετή ποσότητα όπιου. Όταν λοιπόν άρχισε κατόπιν να τού υποβάλλει τις ίδιες έρωτήσεις, τό πρόσωπο αυτό έδινε τις άπαντήσεις πού εγχε δώσει και πριν, δίχως να μπορεί, μέ κανένα τρόπο, να πη ψέμματα. Κι' έτσι, έκτός από τό «επειγιάτ», άνεκαλύθη ότι και τό όπιον έλυσε τή γλώσσα τών έγκληματιών ή τών ένόχων και δέν τούς άσπνε να κρύψουν τήν άλήθεια.

Μά ή γραπιοποίηση τών ναρκωτικών στην άνακρίση προεκάλεσε τήν έξέγερση τής κοινής γνώμης κι' έτσι οι διάσημοι «ελθικοί», οι έγκληματολόγοι, άναγκάσθηκαν να έμβοθούν στην άνακρίση άλλων μέσων, όσο τό δυνατόν μηχανικών. Κι' έτσι άνεκαλύθη τό σφυγμόμετρο τού Κέλερ, τό όποιον μιιά-

ζει μέ τό μηχανήμα πού χρησιμοποιούν οι γιατροί γιά να έξακριβώσουν τήν πειση τού αματος ενός άτομου. Ίδου τώρα μέ πού τότρό λειτουργεί αυτό τό περίφημο σφυγμόμετρο.

Ο ένοχος ή ό υιοπίτος κάθεται μπροστά στον άνακριτή, ό όποιος του υποβάλλει οιαφορες έρωτήσεις. Το άτομο αυτό έχει στους καρπούς των χεριών του απο ένα πλατύ ελαστικό βραχιόλι τό όποιον συνδέεται μ' ένα πολυπλοκο μηχανήμα, πού καταληγει σέ μία ευπαθέστατη βελόνη, σάν τήν βελόνη τού σειμογράφου. Όταν λοιπόν ή έρωτήσεις τού άνακριτου δεν ταραζουν οίόλου τόν άνακρινόμενο, ή γραμμή τήν όποιαν παραεί ή βελόνη τού σειμογράφου είνε ευθεία, κανονική. Σέ περιπτώσι όμως κατά τήν όποια ή έρωτήσεις φέρνει σέ δύσκολη θέσι τόν άνακρινόμενο, ό όποιος καταβάλλει διάφορες προσπάθειες γιά να φανη άτάραχος και ψυχραιμος, ή βελόνη τού σειμογράφου τόν προδίδει, γιατί λόγω τών οργανικών αντιδράσεων ή όποιες προκαλούνται μέσα του, ό σφυγμός του γίνεται άτακτος, ταραχμένος κι' έτσι ή βελόνη τού μηχανήματος από ευθεία γίνεται τετλασμένη. Κι' έτσι 75 φορές στις 100 ό άνακρινόμενος προδίδεται κι' αναγκάζεται να όμολογήση τήν άλήθεια.

Άλλο μηχανήμα γιά τήν έξακριβώση τής άλήθειας είνε τό ψυχογαλβανόμετρο τού δόκτορος Σούμμερς, τού Πανεπιστημίου τού Φόρντμαν. Τό μηχανήμα αυτό λειτουργεί μέ τόν ήλεκτρισμό. Ο κατηγορούμενος κρατάει στό χέρι του μία μικρή μεταλλική πλάκα, ή όποια συνδέεται μέ μία ήλεκτρική μηχανή, μικράς εντάσεως, σέ τρόπο ώστε ένα μικρό ήλεκτρικό ρεύμα χυτεύεται στό σώμα του. Ο άνακριτής τότε τού κάνει διάφορες έρωτήσεις, άλλες άσημαντες κι' άλλες σχετικές μέ τό έγκλημα ή τήν ύπόθεση μέ τήν όποια κατηγορείται. Όταν λοιπόν ή έρωτήσεις τού άνακριτου φέρνει σέ δύσκολη θέσι τόν κατηγορούμενο, τό έσωτερικό τού χεριού του ίδρωσε περισσότερο από τό κανονικό, πράγμα πού σημειώνεται άμέσως πάνω στην μεταλλική πλάκα. Με τόν τρόπο αυτό, έξακριβώνεται κατά πόσον είνε άληθής ή όχι ή άπάντησις τού κατηγορούμενου.

Γιά να αποδειχθη δέ ή ακρίβεια και ή αποτελεσματικότητα αυτής τής μεθόδου τού ψυχογαλβανόμετρου, έγινε τό έξής πείραμα μ' ένα γιατρό: Τού έδειξαν δέκα τραπουλόχαρτα, από

τά όποια εκείνος κράτησε στή μνήμη του ένα μόνο: «Έναν άσο».

Έπειτα άνακάτησαν τά χαρτιά κι' άρχισαν πάλι να τού τά δείχνουν ένα προς ένα, ρωτώντας τον:

—Αυτό είνε;

Ο γιατρός άπαντούσε διαρκώς:

—Όχι.

Κι' όταν άκόμα τού έδειξαν τόν άσο, έπανέλασε:

—Όχι. Δέν είνε αυτό...

Μά ή παλάνη τού χεριού τού ίδρωσε περισσότερο, γιατί κι' αυτό τό άσημαντό ψέμμα πού είνε, προκάλεσε στον οργανισμό του μία αντίδραση, ή όποια φανερώθηκε πάνω στην ήλεκτρισμένη μεταλλική πλάκα: Φαντασθήτε τώρα πόσο πιο μεγάλη αντίδραση προκαλείται, όταν ό κατηγορούμενος προσπαθη να πη ένα ψέμμα, από τό όποιο έξαρτάται ή ζωή του!...

Ψυχολογική έπίσημη και ή μέθοδος τού καθηγητού Μαρτινέζ "Αντλερ, τού Πανεπιστημίου τής Κολομβίας. Ο Άμερικανός καθηγητής στρίζει τή μέθοδο τού σέ διάφορες έρωτήσεις, ή όποιες δέν πρέπει πάντα να έχουν όλες αγένει μέ τήν ύπόθεση, γιά τήν όποια κατηγορείται ό άνακρινόμενος. Ο χ. παραδειγματως χάριν, κατηγορείται ότι δηλητηρίασε μέ άρσενικό ένα πρόσωπο. Καταστρώνεται λοιπόν ένας κατάλογος ά-

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 559)

Ο Έρμπερτ Τσέστερ κατέφευγε στό φύλαρχο τών Έρυθροδέρμων

..ΕΙΜΑΙ ΟΤΙΟ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ'!

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 545)

πράξι μου, δημοσίευσαν τη φωτογραφία μου κι ο' Ανώτατος Σύνδεσμος των Φιλανθρώπων Γυναικών, που άπένεμε τον τίτλο του «πρώτου φιλανθρώπου».

Μέχρι που να τελειώσω τις σπουδές μου στο Πανεπιστήμιο του Κόρνελ, βοηθούσα από τις φίλες μου, έδωσα πολυάριθμες φιλανθρωπικές παραστάσεις. Όλη ή 'Αμερική τώρα ήξερε γ' εμένα μου κι ο πατέρας μου είχε γ' νει βαθύπλουτος γιατί κάθε 'Αμερικανός θεωρούσε υποχρέωσή του γ' αγοράζή τά προϊόντα του «μιστερ Τόν, ό οποίος είχε δώσει τόσο λαμπρή ανατροφή στο γιό του!

Ύστερα λοιπόν άπ' αυτούς τους θρίαμβους μου, μόλις πήρα τό δίπλωμά μου, έκανα με τόν έρασιτεχνικό ήσάο μου μία τουρνέ στις γειτονικές πολιτείες. Μά δυστυχώς ή φλες μου δέν μπορούσαν νά έγκαταλείψουν την οικογένειά τους και νά μ' ακολουθήσουν στην υποέμικη ζωή μου. Έτσι αναγκάσθηκα με λύπη μου νά τις άποχωρισθώ και νά πάω μόνος μου στό Μπροντγουάη. Ένας έπιχειρηματίας μου είχε προτείνει ένα συμβόλαιο γιά τό θέατρό μου κ' έγώ φυσικά δέν αείνηθα την πρότασή του. Η λαορεία τών γυναικών της Νέας Υόρκης ήταν κι' έδω πέρα ή αίτια της έπιτυχίας μου. Κάθε βράδυ τό θέατρο ήταν άσφυκτικά γεμάτο και καθημερινά λάθαινα ένα σωρό έρωτικά γράμματά. Έπειδή ήξερα τή ψυχολογία τών θαιουαστιών μου, πού δέν τούς ήρωήουν τίποτε άλλα και ποτέ δέν τούς τό παρανορούσα. Είρκακα χίλιες δικαιολογίες γιά νά μήν πάω στό συνέυεξί τους κ' άσωνα κάθε μία με την έλπίδα ότι ήταν ή μόνη γυναικά πού είχε συγκινηθεί την καρδιά μου. Έτσι τά εμένα πάντοτε καλά μαζί τους. Στόν κινηματογράφο έπαινα γιά πρώτη φορά με την Τζόαν Κράουφορντ. Θυμάμαι ότι εκείνο τόν καιρό εγώ έρθει στό Χόλλυγουντ μόνο γιά νά μείνω τρείς μήνες. Μά τί τά θέλετε; Τόσο με γούπεσε ή ζωή της άθήνης, ώστε μέρι σήμερα έγουν πεσάοι με γρόνια κι' άκούη δέν άποφασίζω νά έγκαταλείψω τόν κινηματογράφο γιά νά έσααγυρίω στό θέατρο. Έτσι αναγκάσθηκα νά κτίσω μία άουωση θίαλου στό Μπρόντγουοντ και ν' άφοιωθώ στην καινούργια μου ζωή και στις νέες τρυφερές μου γνωριμίες. Οι 'Αμερικανοί ζηλεύουν τις έπιτυχίες μου και ποσασθούν νά ηού υιοήσουν, φοβήντας τά κοστούια πού σάοα κι' ένός κι' άκολουθώντας τυράλι τό γούστο μου. Χωρίς νά τό ήλω, λοιπόν, έννι κ' ή άουηρωπος πού λαοήσσει τή ήβδα και θεωρούμαι άπ' όλες τις γυναίκες τού Νέου Κόσμου ως ό πιο κομψός άθρωπος της 'Αμερικής!

Καθώς βλέπετε λοιπόν έγω ήίπω νά ύποστηρίξω ότι την μεγάλη έπιτυχία μου δέν την έφαιλα τόσο στό ταλέντο μου, όσο στην ύπερβολική άνάτη πού ηού έγουν ά 'Αμερικανίδες, γιατί με θεωρούν τόν πιο γοητευτικό άνδρα τού Νέου Κόσμου!

ΦΡΑΝΣ ΤΟΝ

ΜΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ ΤΟΥ 15ου ΑΙΩΝΟΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 538)

μαρα; ήταν ή πρώτη φράσις πού τού έλεπε με τό γοητευτικώτερο χαμόγέλο της.

Ό κ. Ντελασώ, λιγνάκι αστασιόμένο, μ' ά περισσότερο συγκινημένος από την άνειρώδη έμφάσή της, δέν υπόθεσε γ' άποκριθή άμέσως και ή άώρας κυρία τόν άσπασε και κάθισε σ' ένα άσπολιτικό ντιβάνι, πλάι σ' έναν άγνωστο κομψεύμενο...

Έβουάδισε δολάκλωσε, κάθε Κυριακή, ή κ. Λετανιέρο, όλο και πιο γοητευτική και πιο άκίτικη και ποικιλτική—με τούς άλλους!—έκανε την ίδια έρώτησι στον κ. Ντελασώ πού, κάθε φορά πού αστασιόμένο, πιο παραλαλιόμένο μολίς έκείνη έρόντανε κοιτά του, κάτι ποσασθόσε νά ψιθυρίσει κι' έβλεπε πάντα με άπελπισία την άώρας κυρία νά φεύγη ψυχρά από κοντά του.

Κατά την άοείη, τέλος ύστερ' από πέντε μηνών άδηαφορία και άνοικτοάνουστα της πανδύσσης κυρίας είνε νάσει δολάκωλα την ένική του νάλην, την άρεμία τού πνεύματός του, τόν ύμνο τού και την άοείη του. Άέν ζούσε πού άποσιόοντανε πότε θά άσπασ ή Κιουάκι γιά νά την έσαυίξή, γιά ν' άντικλήσει τά νοητευτικά μιάτια της. Έτσι και νειτάρα δολά ένυστρίον του. Κάθως έπέπλετο, άνιόησε νά ασθούησά του και μία Κιουάκι κάθισθε πέρα δέν τού άόμνεμε παρ'ά νά ύποταχθή στον έγβόλο και νά σιλησκόλησθαι:

—Άνάστη κυρία, τής ελεε κάθησθαι πολύ! Είμαι πρόθυμος νά άπ' παρανοήσθαι την κρεβάτοκάμαρα...άλλά με ένα όρο... —Πού;— Άνέυτε!...

—Άνά με άοστε νει μένα ηού, άν και δέν άνήκω στην έπαφή με την κρεβάτοκάμαρα!

Η κ. Λετανιέρο σκέθασκε μεία της: «Μά πού τό κατάλαβε έπιπέλωσε τό παληόταϊδο!» Και τού άπάντησε φωναχτά, με κάποιον συνκλίσι:

—Άκού ηονάνα! Έτσι μποοί ν' άποντήγη τά έπιπλα πού τόσο έπαυό, είμαι ύπονορήσιμη νά δενθώ τό δσοοο σασ.

—Τότε λοιπόν φώναζε άπλώνοντας με άπερηγρητή χαρά τό χέρι τού ό κ. Ντελασώ, ένα δσο, τούτα!

—Δική σας! φώναζε ή χαριτωμένη κυρία, άάζοντας τό λεπτό της χεράκι στην παλάμη τού άτυχιόμένου νέου.

Τ' ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΡΜΠΟΡΝ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 549)

τών άστυνομικών, έπεσε στην παγίδα και τά άμολόγησε όλα:

—Η Μάρθα, άπ' στους άστυνομικούς, ήταν άμορφο κορίτσι, μόνον λιγνάκι δύσκολο. Ό πατέρας μου, λόγω της ηλικίας του δέν κατάφερε νά την πείσει νά γίνη γυναικά του, γι' αυτό άνέθεσε νά μεσολάβησω έγώ γιά νά της τό πώ. Δέν ήμουν θέσασ κουτός νά φροντίσω γιά λογαριασμό του. Είπα λοιπόν στη Μάρθα ότι ήμουν ζετρελλάμενος μαζί της και της ύποσέθηκα ότι θά την παντρεύομαι άν θά ήνωταν φίλη μου. Έκείνη πίστεψε σ'ά λόγια μου κι' από εκείνη τή μέρα ήταν πολύ καλά μαζί μου. Ό πατέρας μου έντύοις, άρχισε νά ζηλεύη. Στην άρχή πού δημιουργούσε ιστορίες γι' άσημαντες αίτίες και μ' άπειλούσε ότι θά με σκότωνε άν δέν έπαυα νά τόν δυσαρεστώ. Έπειτα έμιας μού έλεε ξεκάθαρα, ότι τού άρεσε ή Μάρθα κι' ότι έπρεπε έγώ νά ύποχωρήσω. Τότε τού πρότεινα νά την πείσομαι νά δευθθ' νά γίνη φίλη του. Κι' άλήθεια, αυτή ή γυναικά φαίνεται ότι ήταν πάσασ πολύ κουτή, γιά τού δέθηκε χωρίς πολλές άντιρρήσεις. Μ' ατή ή σουβιάσι δέν κράτησε και πολύ. Ό πατέρας μέρα με τή μέρα ήνωταν πιο άπατητικός και ένα βράδυ άπάνω στη ζήλεια τού σκότωσε την Μάρθα. Άναγκάσθηκα νά τόν βοηθήσω νά τευαγίσουμε τό πτώμα της, νά τό κάνομε δέματα και νά τό θάψουμε στό δάσο. Έπειτα διαδάσασ με ότι ή ύπερσεία μας έφυγε γιά νά νιούσι σ'ό σπύι της. Κι' όλοι μ'άς πίστεψαν. Και θά έμιασε έλεύθεροι, άν αυτός ό κατασπασιένος σκόλλος δέν περούσε από τό δάσο.

Και πρώτιστα, γάρ' σ' αυτό τό σκυλλά, ή άστυνομία κατώησε νά διαπιστώσι από τό άποσπάσιο έγκλημα και νά συλλάβη τούς δυο δολοφόνους. Ό Μάρτε Μάνιερ κι' ό υιός του κλεισθήκαν στις φυλακές και δέν θ' άσούησι νά πληρωσουν με τή ζωή τους την δολοφονία της Μάρθας Κασάρ.

ΟΤΑΝ ΕΡΘΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 528)

ζούθοσε σκεδών χωρίς πικρία. Μιά άκαθάρτη γαλήνη κυριέε άη τον τόν ύπαρξή. Έρωξε μία γοήγηση ματά στον καθόρητι μέσο βιούνας γ' είδ' τό πρόσώπ του, τις ενίδες του, τά γούρτα του μαλλά. Γατί νά κάλεξ' με τούς φρεσάους νέους; Δέν ήταν καλύτερα νά ύποταχθ' με άσποσεία, άποσινύοντας έτσι τόν κίνδυνο νά γίνη γελοός σ'ά μιάτα τού κόσμου; Άτενάντης, τού παροισαζόνας ή έννοια νά κήνι μιά σ'άνια και γαλή πράξ. Χωρίς έννοιας, ήταν κώος της περυσίας του. Θά κούνηε την Λουκάνη. Θά τούς πάντοσε! Τί ταπεινά τό ζευγάρι! Άς ζούσαν τούλάστον εντύσιμιοι αυτοί ά νέοι, άπ'ό έκείνος πέσοσε πιά την ήλμία αυτής της εντύγιας.

Μελαγχολικός, με κάποιον παρσία άόουη, ό κ. Σιμονέ ήγχε νά δευηήσ' στον Λέσχη. Βόηε έκεί εντύοις γνωστούς του, κυριώς τή ήλμία του, με προγοία και κοιλίες. Μιλούσαν, μισκώλινοντας σπηρά τά μάτια τους, γιά τις έρωτικές τους ναυαγίες, γιά τις μενάλεις έπιτυχίες τους, γιά τις έρωτικές τους... Μά αυτός σκύλωνόζοντα άντρώπος, πού μοιαία ά νέος τούζην και βούσαν τή κοπέλας, ήσο κι' άν τις διπλοτέλλόσαν οι γελοίοι, έννοιαρωμένοι άπορομάλλιδες κατακτητά του. Δέν έστ' ήσο τίποτε. Σόλοος μ' έπέκει ά κάποιον παραφρονητή γ' αυτός τούς δυαροσισμένους νέους, πού — πού έξερ; — ήσο νάβουσαν κάποιον γασά σ' ατή τή γινάσι σ'ύσταση. Αισθανόνατε τον άσπ'ό τού διαροσιστέ πού άνωτορο άπ' αυτούς...

Κι' όταν κάποιος τόν ρώτησε: —Αο πόν, Σιμονέ, δέν μάς λέε και σ' ά τίποτε; Σ'ό δέν έχεις έρωτες; Ά—Ανοήθησε! Ένα δυροσισμένο γαίνονο! —Έρωτες, σ' ατή την ήλμία!... Όχι, όχι... Είμαι τόσο νέος πιά!...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΠΩΣ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 517)

πύ 100 λέξεις εκ τών άποίων ό 80 δέν έγουν άμσο σέσι με τό ένγκλημα και ό 20 ήνωαν νά κούια σμιατά τους. Ό άνακοινώμενος ποέπει ν' άπαντήσι άμέσως σ'ε κάθε έρώτησι με την πρώτη λέξή πού πευνάει από τό νοή του. Ένας άσος, άπαντί μεσα σ'ε 2 ½ δευτερόλεπτα σ'ε κάθε τέτοια έρώτησι. Ένας δυοο ένοχος στις έρωτήσεις πού έγουν σέσι με τό ένγκλημα, διατάζει νά δύνη γούνομα μιά άσπύση, κι' έτσι τά 2 ½ δευτερόλεπτα πεουοη κι' ή ένοχος ποδίζετα.

Τέλος έγουμε και τή μέθοδο της ψυμολογίας τών χρωμάτων, ήσοο την έννε ό 'Αμερικανοί. Ό κατηγοσιόμενος κάθεται σ'η μέση έννε δουμπίου τού όποιου ό τούνο είνε σκεπασμένο με καθέλατες. Τό δουμπίο φωτίζετα με ήλεκτρονίο, με σινάσινά αυτό τό σ'ε άλλόξ, και γουαηίζετα ποσάιο, τάσο άσνά. ώστε ό κατηγοσιόμενος δέν καταλαβαίνει ατή την ήλμία ή. Άπ' μία τούνα τάτε τού τούνο τού γίνουνα διάσος έρωτήσις στις όποιες είνε ύπονορήσιμος ν' άπαντήσι. Ό κατηγοσιόμενος, κινικά, δέν μολογεί την άλήθεια νά έσαοσι βέπει σ'ά καθόρητι ότι είνε κατάνλωος, πούνοσι άνν τή π'άμα τού άήμασος τού (εξ αίτιας τού φωτισμού) και τότε τά χ'όια και ήνωαν νά τό θέλη άυολογεί άη την άλήθεια!

Καθώς βλέπετε λοιπόν, οι 'Αμερικανοί έγουν διάσος έπιστυμολογικές μεθόδους, με τις άποίες λύνουν πάντα τή γλώσσα και τών πιο πεισματάρηδων ένόχων.